

“L'alta tecnificació i una religiositat **exacerbada** caracteritzen els EUA”

Jordi Mata (Barcelona, 1966), guardonat amb un gran nombre de premis, del Sant Jordi (*El misteri de Berlín*) al Joanot Martorell (*La compassió del dimoni*), ha publicat a Edicions 62 la novel·la *En algun punt de les muntanyes d'Ararat*.

—La novel·la està ambientada a Nova York i la situo a l'any 1997. Per què aquest any?

—Per res en concret. Perquè en realitat vaig començar a escriure-la aquell any, quan es començava a parlar del canvi de mil·lenni. I com que la que acabava de publicar, *El misteri de Berlín*, era històrica, vaig situar-la en el present més immediat, tot i que després la vaig deixar per escriure'n altres tres. L'anava agafant i l'anava deixant.

—Per què?

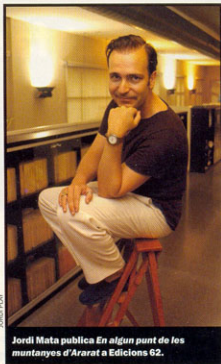
—Allò que dius la falta d'inspiració, ostones, sí que m'hi vaig trobar, i havia d'anar cap a altres coses.

—En algun punt de les muntanyes, sembla, pel tema i per l'estil, la traducció d'una novel·la americana. Voleu donar aquesta sensació?

—Sí passa, passarà. Ni em molesta ni em deixa de molestar. La veritat és que no hi havia cap intenció en aquest aspecte.

—Però sí que queda clara la intenció de l'autor de fer un retrat de la societat americana actual.

—Això sí. Això està buscat. No hi havia cap altre remei. És tractava d'ajuntar una societat molt tecnificada amb la idea d'una religiositat molt exacerbada i molt ingènua, i això no pot ser en cap lloc més. És tractava d'aplegar dos pols oposats.

Jordi Mata publica *En algun punt de les muntanyes d'Ararat* a Edicions 62.

—La novel·la la acaba adquirint un ritme frenètic. Enganxa. Però al principi, l'estil està molt carregat, a cops barrocs. No heu pensat que això podria ser una barrera?

—La veritat és que quan t'hi poses, no hi penses. T'ho han de dir un cop publicada. Calia presentar diverses situacions i sí que potser hi ha el perill de la confusió. Era una aposta arriscada. Però no he trobat cap altra manera de fer-ho. Això precisament em va frenar bastant. Si només hi ha una situació, estires el fil i ja està, però amb quatre o cinc, has de presentar els personatges abans d'estimar-los.

—El fet de moure's en un ambient que no és el vostre també va frenar la redacció?

—No. Nova York és prou coneguda. És la ciutat que ha estat la més fotografiada i narrada dels darrers temps. La dificultat era conjuminar les subtrames que han de coincidir al final, els diversos elements tècnics, religiosos, etc. L'ambientació ha estat la part fàcil.

—I els personatges?

—Algun s'hi resistia, perquè no volia que els secundaris ho fossin del tot, els volia donar un cos i em costava.

—La creació de personatges també ha estat facilitada pel coneixement que tenim dels americans a través del cinema, la televisió i la literatura?

—Tot conjuntament, però també hi he aplicat tics de persones que conec. He pensat en coneguts per crear personatges ficticis que s'allunyin dels clixés, dels personatges convencionals. No et diré que això és una batalla perduda, però gairebé.

—Així, penseu que els heu humanitzat més?

—Sense humanitzar-los, en el sentit d'edulcorar-los.

—Les dificultats van consistir també a trobar un desenllaç?

—No. Com gairebé sempre, tinc molt clar el principi i el final. Les bufetades són al mig.

—Per què canviu tan sovint d'escenari i d'època?

—Sóc molt inquiet. És una manera de renovar-te. No vull que m'adjudiquin cap gènere, cap estil. Vaig tastant. Tu no saps si serveixes per alguna cosa fins que no t'hi poses. I, a més, aprens coses que d'alguna manera t'enriqueixen.